

зака отговаряше лаконически, че « ленивци хора, ваше ви бѣдѣ коблагородие, като го поисплашашъ съ бича, тогава и рабѣ гове ти, ако го не видишъ, тосъ часъ подъ шубрѣжа че са еси тамъ! »

Така подиръ малко дойде при мене, дрѣнкащецъ поди се си саблята въ желѣзна ножна, невисокъ ръстъ, здравъ единъ българинъ, съ дълги мустаци и се отрекомандува: « Панаиотъ воевода! » Панаиотъ бѣше облѣченъ въ чешкенъ отъ на, мѣстно сукно, камилски цвѣтъ и агнешка народна шапка. На лицето му нѣмаше нищо такова, което да свидѣлствуватъ за неговитѣ военни дарове и заслуги.

Съ нескрита злоба узнахъ азъ отъ Панаиота, че опитъ чението трѣгнало отъ хаинето още прѣди три дена.

За ношуване воеводата ме посѣвѣтва да останѣ въ дома на селския священникъ. « Впрочемъ, идете напрѣдъ, азъ ще ви стигна и наставя! а сутре ще ви дамъ проводникъ! » При излизането изъ хаинъ въ юския проходъ, планинскитѣ бѣрса да отъ ново стискатъ течението на рѣката и при самата долина на Тунджа образуватъ чудна една тѣснина. Пѣтя тукъ върви по лѣвия брѣгъ и е прекаранъ по самата стрѣмнина на планината; тукъ пакъ стотина българи се трудятъ за уширяването и поправянето на пѣтя. При самото излизане отъ тѣснината расположенъ е на лагеръ Сѣвеския полкъ съ една бригада артиллерия, а на една верста по пататѣкъ близо около Ханиъ-Кюи и вече въ долината, пакъ на лагеръ Елецкия полкъ. Надвечеръ влѣзохъ въ селото, нѣ Панаиотъ удържѣ словото си и ме стигна като минувахъ рѣката, която тече прѣзъ Ханиъ-Кюи.

Священника, у когото Панаиотъ искаше да се спрѣ, срѣснахме го на улицата, близо до къщата му. Панаиотъ ме запозна съ него и му обясни каква е работата; священника избѣбра нѣщо и каза, че въ дома му живѣе вече единъ капитанинъ, тѣй щото ще бѣде тѣсно, нѣ че нему му е твърдѣ драго и както и да е за една нощъ ще ме помѣсти. Двора на священника доста голѣмъ, съ фруктова градина, нѣ самата къща малка, отъ двѣ стаи, съ стрѣха въ двора и малъкъ сайванъ, обрѣнатъ отъ многото бѣженци въ жи